

Tardienta, 12 de desembre de 1937

Estimadíssima i enyorada Dolors:

Ahir et vaig enviar una carta en la que t'explico que em trobo per aquests voltants. D'ahir en avui la cosa ha canviat una mica més. Al vespre, al venir com sempre amb el tinent a comandància, em feren quedar aquí perquè treballés sobre uns plànols que interessen moltíssim. Es a dir, que ara em trobo instal·lat en la comandància i sembla que n'hi ha per dies. Avui m'he arreglat el llit prop de la llar de foc, es a dir, que he passat un son com un torró. Aquest matí per esmorzar he menjat un plat plè de melmelada, mitja cantimplora plena de cafè i el pa que m'he pogut menjar. Per postres, per fer-me l'alegria més complerta, he rebut la teva carta datada del 2 del corrent. En ella veig que la nena ha passat uns dies dolents, cosa que per sort nostra sembla que no ha estat res.

Això t'ha de servir d'escarment, perquè li has de fer portar un règim de menjar normal. Estic completament convençut de que si la Ceci ha tingut aquest racó ha estat degut a que li deus donar més menjar del que necessita, per poder engreixar-la força. El que ha passat t'ha de servir d'experiència pel successiu. La Ceci ja s'engreixerà quan li sigui necessari. Fins ara, guardant les hores a cada menjar ens ha pujat molt bé. A veure si ara per excés de zel per part teva de voler-la engreixar perdem tot el temps guanyat i l'hagim de tenir sempre delicada. Pensa una cosa: jo sempre he estat prim, però sempre he estat fort. Això t'ha de demostrar que per estar bo i sà no cal que tinguis ni aparentis una gran quantitat de carn. Pensa que perquè estigui prima no voldrà dir que no la tinguem sana i bona.

Una altra cosa que la teva carta m'ensenya és de que encara t'espantes tant fàcilment i perds la serenitat sense que hi hagi cap motiu. Això crec que ho aniràs perdent de mica en mica, puix has de pensar que la nostra filla ha de ser més valenta i més animada que nosaltres dos junts. I tu ara tens el deure de

donar-li sempre la sensació d'un gran optimisme. Es veritat que els temps que estem passant ara no són per estar molt animats, però t'has de fer teu aquell refrany de "A mal temps bona cara". A veure si ho fas així i m'ho escrius.

Una altra cosa que m'alegra molt es que tinguis confiança en el Dr. Arrieta. He enviat postals a l'oncle, pare de l'Esperança. Del Pere encara no he rebut cap carta. No sé el que deu passar. Del Rufes i del Flotats ja vaig rebre lletres.

He vist que heu rebut el paquet de la carn. Així, ara deu faltar per rebre la maleta, un paquet amb caixa (encara de Casas Ibáñez, puix en vaig fer dos) i un gir de 200 Pts. que et vaig fer el 26 del mes passat. A veure si ho heu rebut. Diga'm també quants paquets contenint tabac heu rebut.

Em deus encara la llista dels bitllets que m'heu recollit. M'has de dir també tot el que t'has anat comprant, com també el que has comprat a la nena.

En aquest poble no hi ha cap casa sencera, es a dir, que a simple vista ja demostra les lluites que s'hi ha tingut. A dins de les cases tampoc hi queda res, puix els mobles, portes, etc. es fan servir per llenya. De tant en tant es troba algun obús d'artilleria que no va arribar a explotar. Ara aquesta carta te l'escric al costat del foc, tot fent torrades amb all.

Avui és el primer dia que ha fet fred de debó. Fins a les 11h. encara hi havia gel pels carrers. Però veuràs, com que he estat tot avui dibuixant al costat de l'estufa, ja pots pensar que no n'he sentit ni gota.

M'alegra molt que durant els dies que has tingut la nena malaltissa, t'hagin ajudat tots els de casa, puix això em demostra que entre vosaltres regna bona harmonia. Ja mirarem després de demostrar-los-hi el nostre agraïment. Sobretot em va emocionar molt que ton pare es preocupés per mí, però li dius que no passi ansia, doncs ja saps que no em pot passar res.

Aquí mateix a Tardienta, això que és una mica més petit que Capellades, només hi habiten 15 persones.

La carta que m'has escrit abans d'aquesta que he rebut avui, no me l'han donat encara, però la té un oficial que m'ha dit que demà la tindrà. Et dic això per si em preguntes alguna cosa en ella i veus que no te la contesto. Aquí dins t'envio un certificat del Batalló per si el necessites. No el perdis, puix amb això

pots justificar de no donar cap manta, pagar cap auxili, etc. doncs essent jo al front, no hi tens cap deure a fer-ho.

Segurament que quan rebis aquesta carta ja serà Nadal. Aquest any, es clar, no podrem celebrar l'entrada d'Any Nou. Però mira, jo només de pensar en lo que arribarem a disfrutar després d'acabada la guerra, amb les ganes que tinc de recuperar tot el temps perdut, ja em vé el somriure a la boca.

Dóna records a tots i a veure si la nena ja torna a estar grassa. Dóna'm el pes. Reb molts petons i abraçades del teu Francesc que sempre pensa en tú i la Ceci.

Tardicula 12-12-37

Estimadíssima i amyorada Dolores:
Heu a veig uniu una carta en la que t'explico que
em trobo per aquets volents. D'allí ha arribat la cora
ja ha canviat una mica més. Al vespra al venir com
sempre amb el tinent a comandancia, em feren quedar
aquí perquè treballi sobre uns plans que m'havien
moltíssim. És a dir, que ara em trobo instal·lat en la
comandancia i sembla que hi ha per dies. Heu m'he
arreglat el llit prop de la llar de foc, és a dir que he
parat un seny com un turro. Heu m'he perfeccionat
he menjat un plat ple de mermellada, una cantimplora
plena de cafe i el ja que m'he pogut menjar. Pel proste
per fer-me l'alcora més completa, he rebut la llet
d'ata dutada del 3 del corrent. Ah ella veu que la veu ha
parat uns dies de tant, com que per tot i tot sembla que
un bon dia estarà bé. Heu t'ha de separar d'aconsejar, per
que li has de fer portar un regim de menjar més mal. Estic
completament convençut, que si la llet ha tingut l'aspecte
de ser necessària, al moment de que li dones donar més menjar.
El cas ocorre amb ella, t'ha de servir d'experiencia per la
successos. Crec ja s'engreixarà quant li regim necessari sigui
par-se. És a dir, que tu solament li has de donar el menjar
que necessiti, mai donar-li un cop de menjar ni és que d
metge no te dir. Fins ara, a veu, les hores a cada menjar
em he menjat molt bé, a veu i ara per, cops de zel per
part de la de volguer-la engrisar, perdent tot el temps
guanyat i l'hagut de tenir sempre delicada. És a dir, que
els millors per evitar això, és de que continuis donant abund
solament al preu de donar-li el que necessiti, que si s'ha
d'engreixar, ja s'engreixarà i si no s'engreixa ara, ja s'engreixarà
més estovant. Pensa una cosa, jo, sempre he estat
prima, però sempre he estat fort. Heu t'ha de donar més